

A tündérek is tévedhetnek

A napocska nevetve szórta sugarait a földre. Apró nyilai hol egy virág szirmán csusszantak le, hol egy fűszál lándzsáját élesítették. Most éppen Mosó Maci orra hegyén landolt egyikük. A maci jókedvűen pillantott föl, s integetve köszönte meg az ajándékot. Majd szemével végigfutott a kertben kifeszített köteleken száradó sok-sok patyolattiszta, nap- és nyárszagú ruhákon.

A pajkos szél lágyan meg-meglibbentett egy parányi szoknyácskát, apró ingecskét, pöttöm nadrágot, kis kendőcskét, Nikol és Fecike ruháit. Ők ketten testvérek és Mosó Maci legjobb barátai.

A Maci jól eső érzéssel nyugtázta, ma is sokat dolgozott, de meg is van az eredménye! Elindult hát, be a házba. Pihenőhelye, a fürdőszoba felé vette az irányt. Ahogy közeledett, az ajtó mögül egyre erőteljesebb sóhajtozásra, sírdogálásra lett figyelmes.

Ejnye, ki lehet így elkeseredve? – Gondolta, és óvatosan kinyitotta az ajtót. Azon minutában nem is egy, de rögtön két búval bélelt szomorgót pillantott meg a szennyesládán kuporogva.

– Hát ti? – lepődött meg Mosó Maci.

– Kik vagytok, és miért vagytok így elkeseredve?
Hogy kerültetek ide? – özönlöttek kérdései a két fura idegenre.

– Én Süni vagyok – hüppögött az egyik.

– Én meg a Borz – szipákolta a másik.

Majd kórusban folytatták:

– Barátokat keresünk, segíteni is akartunk, de a Ház Tündére elzavart minket.

– Rám azt mondta, hogy sohasem leszek puha – kesergett a Süni.

– Nekem meg azt mondta, hogy én ugyan sohasem leszek jó szagú... - rítta a Borz.

– Elkergetett minket...! – panaszolták egyszerre mind a ketten.

– Hát te tényleg szúrsz Sünikém, és te sem vagy valami jó szagú, Borzocskám! A nagy vándorlásban bizony jól elkoszolódtatok. Na de ne féljete, lehet ezen segíteni! Bújjatok csak be oda, a mosógépbe!

– Oda?! – Riadozott a Süni.

– Abba?! – Rémüldözött a Borz.

– Csak ne féljeteK semmit! – nyugtatta meg őket Mosó Maci.

S a két lurkó végül vonakodva ugyan, de csak eleget tett a felszólításnak.

A Maci pedig fiókocskát huzigált, ezt löttyintett, azt loccsantott, gombokkal babrált, és finom, langyos eső permetezett rögtön a bent kuporgókra. Aztán illatos habfelhők úsztak a vízben elnyelve a Süni ragacsosságát, rossz emlékké téve Borz koma kellemetlen illatát. Aztán szellő kélt, s a két jóbarát csodálkozva ugrott ki a fürdőszoba kövére.

– Hogy te milyen szép lettél! – Kerekedett el a Borz szeme pajtására tekintve. Az meg a száját tátotta el az ámulattól, ahogy barátjához hajolt.

– Friss és jó.... Az illatod csodálatos!

– Ha már jól kiörömködtétek magatokat, nem kellene meglátogatni Nikit és Ferikét?

– Kiiiit?

–...és kit? – Lepődött meg a két jóbarát.

Mosó Maci pedig csak rejtélyesen mosolygott, és elindult a gyerekszoba felé, maga után invitálva váratlan (és azóta már kellőképpen megtisztult) vendégeit.

Lassan lemegy a nap. – Gondolta magában, s rög-
tön tovább is fűzte gondolatait. – A gyerekek is hama-
rosan aludni térnek. Ez a két kis lurkó vigyázhatná az
álmukat. Az én helyem a fürdőszobában van. Tisztasá-
got és friss illatot csempészek a kimosott ruhákba. En-
gem ezért szeret a Ház Tündére, de egészen biztosan
hamarosan megbékél az új jövevényekkel is, ha látja,
hogy Niki és Fecike mennyire szeretik őket. ...mert a
gyerekek szeretni fogják ezt a két kis fura figurát.

Így hát a nap végére minden a helyére került, s
tudta már mindenki, kinek, hol a helye, mi a feladata,
hol és hogyan válhat hasznossá. A Ház Tündére is be-
látta tévedését, s maga adta oda az alvójátékokat gyer-
mekeinek. Niki és Feci pedig boldogan ölelte magához,
ki-ki a maga kedvencét.

Esthajnal Csillaga

– Jaj Mami, de jó itt nálad! – Huppant le elégedett sóhajtással kedvenc fotelembe Nikola kisunokám.

– A másik mamának is ezt mondod, mikor nála vagy?

– Incselkedtem a kislánnyal.

Picit sajgott a szívem, mert a „másik mama” tulajdonképpen dédnagymama – egyébként az édesanyám – sokkal többet van Nikollal, mint én. Nekem csak a hétvégek jutnak, az sem mindig. Anyu már nyugdíjas, így képes, és mindig kész is rá, hogy a gyerekre vigyázzon, míg engem a munkám gyakran még szombat- vasárnap is lefoglal. Önkéntelenül is volt talán egy csipetnyi provokáció a kérdésemben, egy kis vágy, hogy „veled jobb, mert olyan ritkán látlak”, vagy valami hasonló. Nikola válasza azonban korát meghazudtolóan – még csak öt éves – bölcs.

– Persze! – Mondja nagy komolyan. – Imamánál is nagyon jó, Ő a sétálós mami, te meg a mesélős mami vagy, de ha most nem érsz rá, keress nekem a tévén mesét. Anyuék mindig a Minimaxot kapcsolják be, mert azon nem verekedős, meg félős mesék vannak. Kis Prücsök, a maga egyszerű, gyermeki módján milyen jól rálát a dolgok lényegére. Anyu panelben lakik, s ha mozgásra vágnak a négy fal közül, hát sétálni